

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 651/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], narodenej [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], narodenej [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED]; a [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/13/2022 z 29. februára 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. júna 2024 a doplnenou 26. júna 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 1Svk/13/2022 z 29. februára 2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhujú napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiadajú priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že na bývalom Obvodnom pozemkovom úrade v Nitre si [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] ako navrhovatelia a právni nástupcovia pôvodných vlastníkov [REDACTED] a jeho manželky [REDACTED]

22. decembra 2004 uplatnili v zákonom stanovenej lehote reštitučný nárok v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o navrátení vlastníctva k pozemkom“) na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Lužianky, ktoré boli zapísané v pozemnoknižnej vložke (používanej na evidenciu nehnuteľností od roku 1881 do mája 1964) ako prídelová parcela č. ■■■■ – roľa vo výmere 19 920 m² a prídelová parcela č. ■■■■ – roľa vo výmere 35 000 m², ktoré mali odovzdať do zakladajúceho jednotného roľníckeho družstva III. typu. Okresný úrad Nitra, pozemkový a lesný odbor (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) rozhodnutím č. OU-NR-PLO-2017//000059-850/04-R-III z 19. decembra 2017 v spojení s opravou chyby v písaní č. OU-NR-PLO-2018/000282-850/04-R z 2. februára 2018 rozhodol tak, že konštatoval, že navrhovatelia ako oprávnené osoby v časti uplatneného nároku spĺňajú podmienky podľa § 3 ods. 1 písm. o) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom a pre zákonné prekážky podľa § 6 ods. 1 písm. d) v súčinnosti s § 7 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom im nepriznal vlastnícke právo k časti nehnuteľnosti v uvedenom katastrálnom území takto: „PK vl. č. 452 parc. č. ■■■■ roľa v celkovej výmere 19 920 m² náhrada v 6 101 m², parc. č. ■■■■ roľa v celkovej výmere 35 000 m² náhrada v 5 067 m², v prislúchajúcom vlastníckom podiele 1/1“; zároveň konštatoval, že navrhovatelia v časti uplatneného nároku nespĺňajú podmienky § 3 zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom a z toho dôvodu sa im nepriznáva vlastnícke právo k časti nehnuteľnosti v uvedenom katastrálnom území tak, „ako boli zapísané vo *Výmere č. 2944/48-22 zo dňa 14. 05.1948 na: PK vl. 452 parc. č. ■■■■ roľa celková výmera 19 920 m² – nepriznaná výmera 13 819 m², parc. č. ■■■■ roľa celková výmera 35 000 m² – nepriznaná výmera 29 933 m², v prislúchajúcom vlastníckom podiele 1/1.*“. Okresný úrad Nitra, odbor opravných prostriedkov (ďalej len „druhostupňový orgán verejnej správy“) rozhodnutím č. OU-NR-OOP6-2018/036238-2 z 5. novembra 2018 odvolania žalobcov a Slovenského pozemkového fondu (ďalšieho účastníka konania) konania zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy potvrdil.

3. Správnu žalobu sťažovateľov, ktorou sa domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia druhostupňového orgánu verejnej správy, tvrdiac, že nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne posúdil nároky sťažovateľov podľa § 3 ods. 1 písm. o) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11S/258/2018-297 z 28. septembra 2021 zamietol ako nedôvodnú [§ 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)]. Konštatoval, že hoci sa nezachoval grafický prídelový plán, bez ktorého nebolo technicky a právne možné zistiť, či číslo pozemkovoknižnej parcely je totožné s prídelovou parcelou vytvorenou v rámci prídelového konania, skutočný stav veci bol zistený v dostatočnom rozsahu. Vo vzťahu k pozemku parc. č. ■■■■ poukázal na list vlastníctva č. ■■■■, na ktorom je pri pozemkoch vyznačený druh pozemkov zastavané plochy a nádvoría, a vo vzťahu k pozemku parc. č. ■■■■ poukázal na listy vlastníctva č. ■■■■, ■■■■, ■■■■, ■■■■ a ■■■■, na ktorých je pri pozemkoch rovnako vyznačený druh pozemku zastavané plochy a nádvoría. Vo vzťahu k nevydanej časti pozemku parc. č. ■■■■ (vo výmere 29 933 m²) zároveň poukázal, že na túto časť si uplatnil reštitučný nárok podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov ■■■■, ktorému bola reštitučným rozhodnutím č. 339/92-R-VIII. z 18. marca 1998 priznaná náhrada

z dôvodu, že pôvodné pozemky boli prídelovými listinami prevedené na fyzické osoby, a teda na uvedenú časť prídelovej parcely č. [REDAKOVANÉ] bolo vlastníctvo zachované, čo vylučovalo navrátenie vlastníctva sťažovateľom.

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovatelia podali kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP tvrdiac, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a súčasne sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (ktorú bližšie neuvedli). Opätovne namietli, že orgány verejnej správy presne a úplne nestotožnili výmery pri pozemkoch parc. č. [REDAKOVANÉ] a parc. č. [REDAKOVANÉ], za ktoré bola sťažovateľom priznaná náhrada a bez tohto stotožnenia nebolo možné overiť, či predmetné časti pozemkov sú skutočne zastavané v takom rozsahu, ktorý s odkazom na § 6 ods. 1 písm. d) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom bráni vydaniu pôvodných pozemkov, a nesúhlasili ani s nepriznaním reštitučného nároku vo vzťahu k celému pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ], teda aj v nepriznanej výmere 29 933 m², ktorú už skôr získal [REDAKOVANÉ].

5. Najvyšší správny súd s poukazom na účel reštitučného zákonodarstva napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú (§ 461 SSP). K preukázaniu prekážky zastavanosti pozemku uviedol, že technická, resp. geodetická nemožnosť stotožnenia výmery časti pôvodných pozemkov s konkrétnymi pozemkami zapísanými v katastri nehnuteľností na listoch vlastníctva so zakreslenými hranicami pozemkov na katastrálnej mape (pri parcelách registra „C“) alebo na mape určeného operátu (pri parcelách registra „E“) predstavuje objektívnu prekážku postupu, ktorého sa sťažovatelia domáhali. Táto prekážka nie je závislá od vôle reštitučných orgánov, a preto nemôže mať povahu porušenia povinnosti zistiť presne a úplne skutočný stav veci v zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku. Nakoniec aj argumentácia sťažovateľov domáhajúcich sa stotožnenia abstraktných výmer pôvodných pozemkov so stavom na mieste samom je len všeobecná bez toho, aby sa sami bližšie vysporiadali so záverom reštitučných orgánov prebraným aj krajským súdom. Sťažovatelia nepredložili žiaden dôkaz (znalecký posudok, geometrický plán a pod.), ktorým by závery reštitučných orgánov relevantne spochybnili, pričom samotné opakovanie tej istej požiadavky takýto následok nemohlo vyvolať. Ako akceptovateľné sa preto javí, ak reštitučné orgány existenciu prekážky zastavanosti odvodili od druhu pozemkov vyznačeného v katastri nehnuteľností pri tých pozemkov, ktoré mali vzniknúť z pôvodných pozemkov parc. č. [REDAKOVANÉ] a parc. č. [REDAKOVANÉ]. Na podklade uvedeného sa možno stotožniť aj so záverom reštitučných orgánov o prítomnosti prekážky danej § 6 ods. 1 písm. d) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom. K nejasnostiam týkajúcim sa výmery pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ] najvyšší správny súd uviedol, že [REDAKOVANÉ] je právnym nástupcom pôvodného pozemnoknižného vlastníka [REDAKOVANÉ], ktorému bolo jeho vlastníctvo následne skonfiškované. Sťažovatelia predstavujú právnych nástupcov až po vlastníkoch, ktorí skonfiškované pozemky následne nadobudli prídelom. Zrušenie prídelu rozhodnutím „odboru Poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Nitre ONV“ č. 9034/1957 z 12. decembra 1957 bolo vyhodnotené ako nulitný právny akt, pretože bolo vykonané nepríslušným orgánom, keďže k takémuto rozhodnutiu bolo oprávnené Poverenie pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu. V tejto veci najvyšší správny súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia druhostupňového orgánu verejnej správy,

a nie reštitučných rozhodnutí týkajúcich sa [REDAKOVANÉ], ktorému Okresný úrad v Nitre, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rozhodnutím č. 339/92-R-II. z 18. marca 1998 nepriznal náhradu za pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ]. V rámci dokazovania sa preukázalo naplnenie reštitučného titulu len v rozsahu výmery 5 067 m². Len v tejto časti totiž štát nakladal bez právneho dôvodu s pôvodným pozemkom sťažovateľov. V zostávajúcej výmere takéto nakladanie nebolo preukázané, čo znamená, že nebol preukázaný ani reštitučný titul podľa § 3 ods. 1 písm. o) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], opakujúc argumenty, ktoré vzniesli v kasačnej sťažnosti, vyslovujú nesúhlas s napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorému vytýkajú, že ich argumentom nevenoval žiadnu pozornosť a že dôkazné bremeno k otázke preukázania zastavanosti pôvodných pozemkov preniesol na sťažovateľov, hoci to nedokázali urobiť ani orgány verejnej správy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1Svk/13/2022 z 29. februára 2024 (bod 5), s ktorým sťažovatelia nesúhlasia a považujú ho za zjavne neodôvodnený ako vo vzťahu k preukázaniu prekážky zastavanosti pozemkov, tak aj vo vzťahu k nejasnostiam týkajúcim sa výmery pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ] (bod 6).

8. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. US 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

9. Reštitučné zákony vo všeobecnosti predstavujú právnu úpravu zmiernenia majetkových a iných krívd z obdobia od 25. februára 1948 do 1. januára 1990. Je to právna úprava, ktorá mala prispieť k zmierneniu rozsiahlych krívd, ku ktorým došlo v pomerne dlhom období v oblasti občiansko-právnych a administratívno-právnych vzťahov. Uplatnenie reštitučných predpisov má za cieľ obnoviť oprávneným osobám ich pôvodné vlastnícke vzťahy, prípadne poskytnúť náhradný pozemok alebo finančnú náhradu. K reštitúcii dochádza na základe presne stanoveného dôvodu, ktorým boli menovite uvedené prípady straty vlastníctva majetku (reštitučný titul). Právna

úprava reštitúcií v Slovenskej republike nie je upravená komplexne, ale osobitnými zákonmi, ktoré predstavujú vo vzťahu k Občianskemu zákonníku *lex specialis*.

10. Je prirodzenou požiadavkou kladenou na všeobecné súdy a iné orgány verejnej moci, ktoré rozhodujú o reštitučných nárokoch oprávnených osôb, aby, riadiac sa zásadami materiálneho právneho štátu, pristupovali k interpretácii reštitučných zákonov s určitou veľkorysosťou a, naopak, brali do úvahy pre minulý režim príznačné nedostatky vtedajšej legislatívy, najmä však často sa vyskytujúcu svojvôľu vtedajších štátnych a iných orgánov pri uplatňovaní moci a zásahy štátnych orgánov z obdobia neslobody namierené proti ľudským právam a slobodám. Rozhodne však pri dôslednej individualizácii každého prípadu nemožno uvedené nedostatky pričítať na vrub oprávnenej osobe (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 7/2014 z 11. júna 2015, ZNaU 25/2015).

11. Zmyslom a účelom reštitučného zákonodarstva nebolo spôsobenie zániku vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale, naopak, uľahčenie obnovenia ich vlastníckeho práva. A v žiadnom prípade ním nemohlo byť a nebolo vytváranie dodatočných nadobúdacích titulov na nadobudnutie vlastníckeho práva (štátom) s odstupom mnohých rokov, a tým aj legalizácia takých postupov štátu v dobe neslobody, ktoré boli nezlučiteľné nielen s ústavnými princípmi ochrany vlastníctva v ich dnešnom chápaní, ale boli v rozpore aj s právom platným v rozhodnom období (II. ÚS 468/2012).

12. V situácii, keď povinnej osobe (štátu) nesvedčí žiadny právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ostalo naďalej k nehnuteľnosti zachované vlastnícke právo toho subjektu, ktorý bol jej posledným vlastníkom pred dňom zápisu vlastníckeho práva štátu, hoci zápis v evidencii nehnuteľnosti tomu nezodpovedá. K obnoveniu zaniknutého vlastníckeho práva v dôsledku jeho prechodu na štát v období totalitného režimu na Slovensku podľa slovenského právneho poriadku nedochádza automaticky, ale iba za splnenia zákonných podmienok. V situácii, keď tieto zákonné podmienky neboli splnené, nemožno uvažovať ani o legitímnej nádeji na nadobudnutie nehnuteľnosti (m. m. II. ÚS 249/2011).

13. «Zákon č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom (ďalej len zákon) upravuje reštitúciu pozemkov, ktoré sú podľa príslušných predpisov súčasťou poľnohospodárskeho, resp. lesného pôdneho fondu. Podľa § 2 zákona č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu v znení neskorších predpisov, tento fond tvoria okrem iného aj záhrady. Tzv. druhý reštitučný zákon o pôde umožňuje každému, kto v lehote do 31. 12. 1992 nevyužil oprávnenie dané zákonom č. 229/1991 Zb. a každému, komu nebola pôda podľa tohto zákona vrátená, aby si uplatnil podľa zákona č. 503/2003 Z. z. nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku alebo poskytnutia finančnej náhrady, ak pozemok nie je možné vydať. O vrátenie vlastníctva prípadne finančnú náhradu môže teda požiadať každý, kto svoj nárok neuplatnil podľa zák. č. 229/1991 Z. z., ako i ten kto už v roku 1992 o vrátenie pôdy žiadal, ale jeho žiadosti vyhovené nebolo a pozemok mu vydaný nebol. Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že ak v prípade bolo už rozhodnuté o uplatnenom nároku v zmysle zákonných ustanovení zákona č. 229/1991 Zb. pri použití všeobecných zákonných ustanovení správneho poriadku, takéto rozhodnutie nezakladá stav „veci právoplatne rozhodnutej“ pri uplatnenom reštitučnom nároku uplatneného podľa zákonných ustanovení zákona č. 503/2003 Zb.» [rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6Sžo/148/2007 z 22. októbra 2008].

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie pred správnym súdom, pričom jeho závery nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené ani z nich nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom a Správneho súdneho poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

15. Neobstojí námietka sťažovateľov, že najvyšší správny súd preniesol dôkazné bremeno k otázke preukázania zastavanosti pôvodných pozemkov na sťažovateľov, hoci to nedokázali urobiť ani orgány verejnej správy. Na konanie na kasačnom súde sa primerane použijú ustanovenia druhej časti tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 452 ods. 1 SSP). Účastníci konania sú povinní označiť v žalobe a vo vyjadrení k nej dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Správny súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 121 ods. 1 SSP). Nový procesný kódex účinný od 1. júla 2016 zvyšuje procesnú zodpovednosť účastníkov konania v správnom súdnom konaní v dokazovaní a obmedzuje aktivitu správneho súdu pri dokazovaní. V tejto súvislosti najvyšší správny súd odkázal na § 71 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého záväzné údaje katastra nehnuteľností slúžia ako podklad na písomné vyhotovenie verejných listín a iných listín, teda aj rozhodnutí orgánov verejnej správy s tým, že i keď pri hodnovernosti a záväznosti údajov katastra nehnuteľností ide o vyvrátiteľnú domnienku, sťažovatelia k preukázaniu prekážky zastavanosti pozemku nepredložili okrem svojho tvrdenia žiaden dôkaz, ktorým by túto domnienku nejako spochybnili.

16. Spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu nie je ani námietka sťažovateľov týkajúca sa nejasností výmery pozemku parc. č. ■■■■■, vo vzťahu ku ktorej najvyšší správny súd uviedol, že ■■■■■ je právnym nástupcom pôvodného pozemnoknižného vlastníka ■■■■■, ktorému bolo jeho vlastníctvo skonfiškované ešte pred tým, ako bolo pridelené výmerom (o vlastníctve pôdy) č. 2944/448-22 zo 14. mája 1948 právnym predchodcom sťažovateľov každému v podiele po 1/2 (pozri predchádzajúci rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžo/18/2015 z 20. januára 2016). Sťažovateľom nič nebránilo v tom, aby sa prípadných nárokov voči ■■■■■ domáhali v civilnom sporovom konaní (bod 12).

17. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňujú, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich

porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

predseda senátu